

Πρώτα η Άνοιξη μ' άγγιζε' των Κενταύρων σαΐπιές, πυρωμένα του ήλιου βέλη, αρχοντιά που να εκλείπει τείνει. Βγήκα απ' της γης τα σπλάχνα και τον τόπο μου έψαχνα. Βουνά, γύρω- τριγύρω βουνά και μια λεκάνη στο κέντρο, που ο ουρανός πάνω της έφτυσε κι είπε: γενηθήτω λίμνη.

Και χάρηκαν οι άνθρωποι, χάρηκαν τα ζωντανά κάθε είδους πιστεύοντας πως για να επιβιώσουν βρήκαν χώρο. Στις ακτές της, όταν τα σκοίνα και τα καλάμια να γιγαντώνονται άρχισαν, όταν του Πηλίου η σκιά την απεραντοσύνη της θαύμασε, όταν η ίριδα τους λυγμούς της χαιρέτησε, προεικαζόταν η περιπέτεια, οι αρρώστιες κι ο κάματος, ο κατακτητής, ο εμφύλιος κι οι θρύλοι για θησαυρούς κρυμμένους.

«Θα πεθάνεις και θα ξαναζήσεις», πρόβλεψε ο μάντης, «και σε καιρούς χαλεπούς καθημερινά θα σε σκοτώνουνε, οι άπειρες θα ταλαιπωρούνται ψυχές σου, συνειδητοποιημένοι μόνο για τη σωτηρία σου θ' αγωνίζονται. Εσύ, μάνα και τροφός, θα σέρνεσαι, ίδια γύφτισσα, από στόμα σε στόμα, θα οδύρεσαι, το αυταπόδεικτο της ύπαρξης σου δικαίωμα βορά και θύμα θα περιφέρεται στα σοκάκια και στα χαμαιτυπεία, όπου οι κήρυκες ασελγούν της δικαιοσύνης, όπου οι θεοί έχουν ξεχαστεί, όπου ελευθερία και γλώσσα σε βούρκο περιδινίζονται, όπου τ' όνομα σου από θίασο βυθίζεται αληθοφάνειας».

Για προπηλακισμούς και διαμάχες όνομα.

Σεληνόφωτος καμάρι,
ύδατος χοή - σπονδή-
στου Σειρίου τα λημέρια·
νέφη ασημοστολισμένα,
όλα λάμπουνε για σένα.

Κάπου εννιά χιλιάδες χρόνια
σε βαραίνουνε στην πλάτη·
αιωνίως ζωγραφίζεις
των σοφών τη φαντασία,
περισπούδαστη ουσία.

Φιλικά σε πλησιάζουν
των ανθρώπων φυλλοκάρδια·
δωρική η αφεντιά σου,
τραγουδούν τα νυχτοπούλια
κι ευφραίνεται η Πούλια.

Πάσχεις απ' αντρειοσύνη
και ταγμένη ισοβίως
στης τιμής τα περιβόλια·
λεύτερη και ηγερία
των αγώνων για γεωργία.

Με σιγανή φωνή παιδιού
ψιθυρίζει ο Καρλιώτης·
με βρυχηθμό λεόντων
ιστορεί τα μυστικά σου
και χαϊδεύει τα νερά σου.

ΔΗΛΩΣΗ ΠΡΩΤΗ

Αδάμαστη και παρθένα γεννήθηκα.

Χάριτες μου επιδαψίλευσε η φύση, λαοί με καλύβες με χτίσανε.

Όθρυς με στεφανώσανε και Κίσσαβος, Αργοναύτες

τ' ωριόπρωρο απ' την ξυλεία μου ταρσάνεψαν καράβι.

Πρόθοος ο βασιλιάς μου, που στην ανεμοζάλιστη πολέμησε Τροία,

η Δάφνη στη γη μου φύτρωσε απ' το κυνήγι για να ξεφύγει

του Απόλλωνα και των τεχνών έσμιξε ο πρύτανης με την Κορωνίδα,

τον Ασκληπιό στο γένος των ανθρώπων χαρίζοντας.

Δρύες απ' την εποχή με κατακλύζουνε τη νεολιθική, οικισμοί

κοντά μου στερεώνονται. Πέτρα, Μαγούλα, Σιφριτζάλι τα νησιά μου

και στα μέρη μου ο θρυλικός έβοσκε Βουκεφάλας. Βόρεια,

στα Δίδυμα όρη οι Μαγνήτες, δυτικά οι Φερές οι περίφημες.

Κατακτητές τα χώματα μου πάτησαν, Γότθοι, Ούννοι, Σλάβοι,

Νορμανδοί μα Βυζαντινή παρέμεινα κι Ελληνική· Οθωμανού σαρίκι

δεν προσκύνησα και Φράγκων τιάρα.

Τους τσιφλικάδες δε φοβήθηκα και μ' αθώοι οι όχθες μου βάφτηκαν

αίμα κάτω απ' του Ολύμπου το βλέμμα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΟΙΒΗΪΔΟΣ

Στων πεδιάδων τη χασμωδία ποταμοί με κυανό χρωματίζονται
και σταχτοπράσινο· στα διάσελα, στις υπώρειες, νύμφες με τους
ιριδισμούς τ' ουράνιου παίζουν τόξου· στην κορυφή
του νεφελοστοιβάχτη το βασίλειο, του κουτσοπόδαρου τ' αργαστήρι.
Του Πεντελικού η λάμψη μαρμάρου μ' αστραπόβροντα εναλλάσσεται
κι απ' τις δεξαμενές του τεχνίτη με φλόγα.

Τα δάση σκιερά, των ζουζουινιών ο βόμβος, ο Μύτικας με τα χιόνια
και τις ομίχλες, μ' ευλογίες σε κάθε εδάφους σπιθαμή σκαλισμένος.
Ατραποί διάφανοι στο χώρο οδηγούν, όπου μύθος κι ιστορία
συνυπάρχουν, όπου φαντασία και πραγματικότητα συνυφαίνονται.

Μύστης ταπεινός το μονοπάτι ακολουθώ, να δρασκελίσω
τ' ουρανού τα πέπλα αξιώνομαι και μ' αθανάτους το νόημα
αναγνωρίζω της ύπαρξης.
Αιώνες την Ελλάδα ατενίζουν απ' τα ύψη σου πάνω,
Όλυμπε θεοφόρε.

Των εποχών οι αλλαγές με σημάδεψαν·
παγετοί, πάχνη, χιόνι και χαλάζι,
άνεμοι, υγρασία, κροκάτη της αυγής γάζα,
κυανός επίδεσμος στα μπράτσα μου,
ίσκιος απορίας, έρωτας αυτόφωτος.

Πέλαγος το δέρμα σου, αξημέρωτα,
σε λαγήνι τρίπατο οι ελπίδες μου·
αίμα και φυλή άξονες της πατρίδας,
που στο βήμα βουβή, μόνη στέκει,
ίσκιος απορίας, έρωτας αυτόφωτος.

Κορυφογραμμές αετόπληκτες,
τα πεδία π' άλλοτε δεν καμφθήκανε·
μυστικά φυλάξανε τη ζωή στα ορύγματα
με την υποχρέωση να μιλήσουν,
ίσκιος απορίας, έρωτας αυτόφωτος.

Έξω απ' το παράθυρο τα προσκόμματα,
σε μια στέρνα δάκρυα φέγγει ο θρόνος σου·
μισαλλόδοξοι, τραγικοί καρτεράμε
το μεγάλο της επώασης δείπνο,
ίσκιος απορίας, έρωτας αυτόφωτος.

Τη λίμνη μου δώσανε Βοιβηΐδα.

Απρίλης και φεγγοβολά, Μάης και λιάζεται, ζωοδότρα, αεικίνητη,
με παφλασμούς μέτριους, με φωνή κελαριστή, της ηρεμίας επίκεντρο.
Μυρτιές της πρέπουνε, φιντανάκια την κυκλώνουν, μυρωδιές
χορηγούν εξαΐσιες ευεξία, αναρίθμητα συνθέτουν ζουζουνίσματα
το σκηνικό.

Περιηγητής την προσεγγίζω, μαζί της ενώνομαι, τα έπη,
που της προσάψανε αιδοί και λογοτέχνες, συλλαμβάνω.
Μακαριότητα.

Των παλαιών επαναλαμβάνονται οι ιστορίες· λένε για το τέρας
που τη στοιχειώνει, πως νύχτα κραυγές ακούγονται και στη μέση
η λίμνη χωρίζεται, όποιον κοντά βρίσκεται κατασπαράσσοντας.
Τίποτα περισσότερο το τέρας από ένα πουλί, το ρήγμα δε
φαινόμενο γεωλογικό.

Της Πίνδου τα σύγνεφα την ξερή ξεδιψούν γη
με τους αμυγδαλώνες και τα μπαμπακοχώραφα.

Μια ανυπόμονη μυγδαλιά στα μέσα του Φλεβάρη,
με τσ' αδερφές της μάλωνε, ποια πρώτη στολιστεί
η μάνα γη αγνάντευε κι είχε κρυφό καμάρι,
πως τίποτα απ' τη φύση τους δεν έχει ξεχαστεί.

Μερόνυχτα μπουμπούκιαζε με ρόδινα άνθη κι άσπρα,
μέλισσες γονιμοποιούν τριγύρω, συρφετός
ποτέ δεν αποδέχτηκε να μεγαλώνει σε γλάστρα
και να περιορίζεται, να κρύβεται απ' το φως.

Όλες τις νύχτες παγωνιά πολέμαγε με μένος
να «κάψει» (όπως λέγεται συνήθως στα χωριά),
τα λέλουδα, την ψίχα τους - και στέκω οργισμένος,
το ψύχος επιβάλλεται αργά μα σταθερά.

Ο παγετός, η ξαστεριά, τ' αγέρα η φοβέρα
το σώμα περονιάζουνε ίσως και την καρδιά
παρηγοριά μας βρίσκουμε τον κοσμικό αιθέρα,
που ανασταίνει ανίκητος ρίζες και φύλλα και κλαδιά.

Μα έρχεται ηλιοστάσιο, έρχεται ισημερία
κι απ' την αρχή η Άνοιξη προβάλλει καστανή
σα κοπελίτσα ντροπαλή, σα φαντεζί κυρία -
γεμίζουν με πεφτάστερα πελώριοι οι ουρανοί.

ΔΗΛΩΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Βρίσκομαι κοντά σου, είπε' προσπάθησαν να με φιμώσουν.

Έλα και γνώρισε με, είπε' δεν είμαι αδρανής.

Άνοιξα τα μάτια τα νοερά κι είδα: είδα τα κεφαλοχώρια,
Στεφανοβίκι, Ριζόμυλο, Κανάλια, Κερασιά' είδα το Βένετο, το Κεραμίδι,
το Βελεστίνο, την Αγιά, τη Λάρισα και το Βόλο. Είδα ψαράδες
με το «καράβι» να αλιεύουν «σαζάνια», με πρόσωπα σκαμμένα,
με χέρια πληγιασμένα και κυνηγούς με το «γκρα» να σημαδεύουν,
να την αποκαλούν «η θάλασσα μας». Είδα του Δρακοπήγαδου
τη σπηλιά, του Άϊ Θανάση το ξωκλήσι, του Άϊ Νικόλα το ναό.

Στερέψανε τα νερά μου προς τον Παγασητικό. Αποξήρανση,
ερημοποίηση, αγωνίας μανδύας. Σιώπησαν τα βατράχια, εκεί που
κυβέρνηαγα θόρυβος από τρακτέρ και μηχανές, ρήγματα, κλίμα νοσηρό.
Αντί για τη λαμπερή επιφάνεια μου ο μουντός έμεινε πυθμένος.
Αντλούσαν, αντλούσαν για τα χωράφια τους νερό, ο υδροφόρος στέρεψε
ορίζοντας μου και νερό θαλασσινό υπόγεια έρχεται στα έγκατα μου.
Καθημερινά μια βουή, ένας κρότος η πνιγμένη φωνή μου:
τότε σαν πρώτα τα βαθύχαιτα θα τρέφω βουβάλια, λύκο, κερκινέζι,
χελώνα, οχιά και το φίδι τον άνθρωπο; ήταν άραγε θεμιτό να με
αποξηράνουν; Κατάργηση ορίων, ενέργειες άστοχες, η ανθρώπινη
ξέφτισε παντοδυναμία. Με τη μανία του κέρδους να υστερεί στον ορθολογισμό
απέναντι να με ανασυστήσουν αποφάσισαν. Θάνατος κι αναγέννηση,
πεπερασμένο κι αιωνιότητα, του Φοίνικα πεπρωμένο.

Ξαναγίνομαι οικοσύστημα μα με πόσους κινδύνους; Μολυσμένα εισρέουν
μέσα μου νερά, νιτρικά και ζώων απόβλητα' βρώμικη αισθάνομαι,
την υγιά μου, τη λύτρωση αναζητώ. Αγώνας για να ξαναγίνω αγνή χρειάζεται
κι έχω αρωγής ανάγκη. Λελογισμένη διεκδικώ διαχείριση, παραμυθία
κι όχι κολόβωση του μέλλοντος' η ίαση επιβάλλεται.

Δράστε για να μπορείτε να με θαυμάζετε' καλλιέργεια δώστε στα παιδιά σας
για να με φροντίζουν, με πλάνο και σύστημα να νοιάζονται και θα σας
ανταμείψω με κλίμα κι ολβιότητα. Γίνετε αυτόχρονα θετικοί καθώς
S.O.S εκπέμπω.

Με την πρώτη ματιά συνθήματα φιγουράρουν παντού
στο νιότευκτο πάρκο. Φύση και πολιτισμός -
δεσμοί άρρηκτοι - απ' της παιδείας διαβρώνονται
το έλλειμμα· η αειφόρος ανάπτυξη όνειρο πελιδνό φαντάζει.
Λεύκες, ροζιασμένα πλατάνια, βελανιδιές, σύμβολα ιερά,
ζωής κοιτίδες με τα μνημεία συνδιαλέγονται σε διαδρομές
ιστορίας, αναβίωσης και συμβίωσης.

Με ρούχα λευκά κι αγκαλιασμένα τα παιδιά
στη συνύπαρξη πορεύονται, τα ανώτερα σεβόμενα
ιδανικά και φωνές λιγοστές απ' τους παλιότερους
συντάσσονται για του πλανήτη τη σωτηρία.
Αρμονικά να ζούμε μαζί του κι όχι να τον καταστρέφουμε
ταχθήκαμε.

Στα παρακάρλια χωριά γλέντι έχει αρχίσει
κι όλοι συνωστίζονται για να 'ρθουν να χαρούνε`
στου έρωτα το τσίμπημα, στης έλξης το μεθύσι,
άντρες, γυναίκες και παιδιά γιορτάζουν και ξεχνούνε.

Κάτω απ' τα πλατύφυλλα, αντάμα στην πεδιάδα,
οι ιαχές δοξάζουνε το θαύμα της ζωής`
αλά μπρατσέτα πιάνονται οι νέοι και ομάδα
χορό στήνουν πυρρίχιο αστείρευτης ορμής.

Συμβάλλουνε τα άνθια, γέρνουν τις κεφαλές τους,
τ' αηδόνια με αέναο τραγούδι τους καλούν,
μη χάσουνε το κέφι τους, να ευοδωθούν οι ευχές τους
γι' αρμονική συνύπαρξη, να ολοκληρωθούν.

Όταν τ' αστέρια σβήνουνε, κοντεύει να χαράξει,
υπόσχεση ατράνταχτη, συμβόλαιο τρομερό`
όπως ο Θιος το όρισε, με νόμο και με τάξη
τη γη θα τη φροντίζουμε, ο λόγος στιβαρός.

Στην Κάρλα η πρώτη μας συνάντηση.
Άγνωστοι μα τόσο οικείοι, τόσο ζεστοί, με ματιά γαλανή,
ένωση ψυχική, δέσιμο προαιώνιο. Ζήσαμε ξανά μαζί
στης σιωπής τους πλανήτες, στης έμπνευσης
τους γαλαξίες, στης ανάτασης τις αρτηρίες.

Μιλάμε απλά· σήμερα μιλάμε απλά.
Με φόντο το ηλιοβασίλεμα τραγουδάμε για το φως
που μας εξυψώνει, για την άδολη συνύπαρξη,
για το σμίξιμο, που ορατό σκιαγραφείται, στη χλόη,
για την έναστρο υπόσταση μας.
Στα μισά του δρόμου σύγκορμη η δόνηση κι ανοιχτές
της Παράδεισος οι πύλες. Ευτυχείς όντες
δεν ασχολιόμαστε με της ευτυχίας την πηγή -
βήματα μας συνέχουν προόδου.

Σου κρατώ το χέρι κι αυτόματα λυγερής ανθίζει εγκώμιο.

Ηλιάτορας ξεπρόβαλλε, Σιρόκος μαλακός,
προβάρει η ψυχή μου τα ρούχα της στο φως.

Μες στους μικρούς μπαξέδες έρωτας κελαηδεί,
με τη ματιά του ιππότη αναγαλλιάζει η γη.

Έντομα που πληθαίνουν, θρόϊσμα, κυμβαλισμοί,
μωράκι σε μια κούνια γελάει κι απορεί.

Σταυρός στο κορφοβούνι (στην πλάτη του νησιού),
κι η εκκλησιά προσμένει τον πρώτο του χωριού.

Οι μουσικές απλώνονται, ανάβουν αγιοκέρια,
δορκάδες υποκλίνονται, θάμνοι που δίνουν χέρια.

Του ποταμού τα βότσαλα άφοβα ταξιδεύουν,
σ' αγάπης το προσκάλεσμα και κήρυκα γυρεύουν.

Φίλιο γιοφύρι, πρόσχαρο κι αρχοντοχτισμένο,
σαλεύει τις καμάρες του καθώς την περιμένω.

Μα νάτη, αραχνοϋφαντη και ισχυρή συνάμα,
Θεέ μου, δώσε μια καρδιά ν' αντέχει τέτοιο κάμα.

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΟΡΑΜΑ

Κοντοστάθηκα στις καθάρεις του Πηνειού όχθες
κι αγνάντευα. Γιομάτη η ψυχή μου· φτεροκοπά, σκιρτά
η ψυχή μου από αγαλλίαση. Δάση, δέντρα παντού,
αγριολούλουδα, ζωάκια, πτηνά την πέριξ της λίμνης
εμπλουτίζουν περιοχή.
Επισκέπτες, εγχώριοι κι αλλοδαποί, της φύσης ολοκληρώνουν
το μεγαλείο, εκστατικοί, κοινωνοί και συμμετοχοί.
Εθελοντές θωρούν κι επιβλέπουν μην κάποια παρατυπία
υπάρξει, ιππείς στα ρουμάνια περιδιαβαίνουν, κωπηλάτες
κι ιστιοπλόοι αθλούνται.
Οικολογία, ισορροπία κι αρμονία, μουσική υπερκόσμια.

Στους αιθέρες ρέω, αναμορφώνομαι, αυτοπραγματώνομαι.
Άλμα αυθόρμητα πάνω απ' τη φθορά κάμω κι υπεύθυνα.
Ξεχνώ τον εαυτό μου, με νιώθετε;
Αγαπώ την πλάση, με νιώθετε;
Το ιδανικό από μικρά-μικρά κομμάτια φτιάχνεται.
Φωτός προσδοκώ μήνυμα...

Μήνυμα απ' τα μέρη κατέφθασε της λίμνης:

«στου πολιτισμού, στις παιδείας τους τομείς το κάλλιστο
δημιουργείστε' τις διαφωνίες παραμερίστε, στους δρόμους
της σύμπνοιας πορευτείτε και του ουσιαστικού διαλόγου.

Την υποκρισία διώξτε, τον εαυτό σας φανερώστε, δροσίστε,
όπου υπάρχουν, τις πληγές, στους κουρασμένους κουράγιο
δώστε, δείξτε κατανόηση, υπομονή δείξτε.

Σεβασμό απ' τους υπερφίαλους απαιτήστε, το στίγμα σας
προσδιορίστε, μέχρι θανάτου τα πιστεύω και την ανθρωπιά σας
υπερασπιστείτε, στο στίβο αγωνιστείτε της ζωής τον αγώνα
το δίκαιο. Φάροι γίνετε φωτεινοί, το παράδειγμα με τη στάση σας
δώστε.

Της Κάρλας λαμπυρίζουν τα νερά το πρωϊνό τις αφυπνισμένες
γιορτάζοντας συνειδήσεις.

Ως κόρη αστροστόλιστη, ως άλλη Εσπερίδα,
μέσω του κάμπου κείται η λίμνη Βοιβηΐδα.

Η Ανατολή τη χαιρετά, ο ήλιος τη ζυγώνει,
παρατηρεί την άνθρωπος και την αποθεώνει:

πως λαμπυρίζει γαλανή και πράσινη συνάμα,
δημιουργία του Θεού, ω φύσεως το θαύμα.

Εντός της συνυπάρχουνε χλωρίδα και πανίδα,
των πετεινών του ουρανού η άπογη πατρίδα.

Και στέκεται αγέρωχο στον μύθων την πορεία,
το πλάσμα που ονόμασε Ήταυρο η ιστορία.

Τα μεταξένια σου νερά αιώνια υμνούνται,
και σαν αμπέλι σκιάφιλο οι Έλληνες σε θυμούνται.

Των Θεσσαλών το καύχημα αρμόζει στη μορφή σου,
γιατί ζωή μας χάρισες μέσα από τη ζωή σου.